

fældet, at der udstedes 2 Millioner nye Creditbeviser til. Jeg skulde forøvrigt ikke have taget Ordet igjen, naar det ikke var, fordi jeg, saavidt jeg kunde høre, opfangede det Ord „Uretfærdighed“ fra Ordføreren; men det er meget vanskeligt for mig at høre hans Foredrag, altsaa tør jeg ikke indstaae for, at han sagde det, men det forekommer mig, at han sagde, det var uretfærdigt at paalægge Krigsskat, hvor man kunde faae nogen. (David: Ja, det har jeg sagt!) Man beskatter i dette Dieblis adskillige Gjenstande, hvoraf der slet ingen Indtægt er i Nar; det er ikke ubekendt, at der er Steder, hvor man har maattet laane Krigsskatten forrige Aar, det er den eneste Bemærkning jeg vil gjøre derimod. Dette er sagt med Hensyn til Hartkornet; nu veed jeg ikke, om man da ikke ligesaa godt kunde beskattede en saadan aldeles uventet Indtægt; thi det er ikke mig, som har opfundet, at det er en aldeles uventet Indtægt; og at Arv er Noget, som i Særdeleshed bør beskattes, det staaer i den Anordning, ved hvilken denne Afgift er paabudt.

Da ingen Flere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

30 Winther, Knudsen, Clausager, Blach, Larsen, Jensen, J. Christensen, Johansen, Kæe, P. Pedersen, Barfod, Schjøtt, Frølund, Rasmussen og Jørgensens Forslag:

Den ifølge Frd. af 8de Febr. 1810 i Finantsaaret 1850—51 faldende Afgift af $\frac{1}{2}$ pCt. af al Eiendomsvaardi, som gaaer over til en ny Eier, fordobles, forsaavidt Overgangen skeer ved Arv efter Loven, testamentariske Bestemmelser eller Gavebrev; iøvrigt forbliver den uforandret. — Ligesaa fordobles den ved Frd. af 12te Sepbr. 1792 paabudte 4 pCts. Arveafgift for samme Tidrum.

forkastedes med 53 Stemmer mod 14.

De af Udvalget foreslaaede Redactionsforandringer, nemlig at i § 1 pag. 1, 2den Sp. „forfalder“ forandres til „ansees forfalden“, og i Aaret 1850 i sin Arveafsteafgift for

andres til „i sin Arveafsteafgift for Aaret 1850“.

vedtoges uden Afstemning.

Derpaa gik man over til Discussionen over Krigsskattsloven i dens Heelhed.

Voisen: Jeg maa i dette afgjorende Dieblis, hvor det gjaelder om at stemme i en saa vigtig Sag som naerværende, udbede mig Forsamlingens Tilladelse til at aflægge en Erklæring. Jeg har nemlig været i megen Strid med mig selv, om jeg ogsaa med god Samvittighed kunde stemme for Krigsskatten, og jeg kan ikke forfølge, at, naar jeg seer tilbage paa, hvorledes det er gaaet med den sidste Krigsskat, naar jeg tænker paa den ringe Grad af Oplysning om vor Sags nuværende Stilling og om vore Udfigter i Fremtiden, Ministeriet har troet at kunne meddele os, og hvilke Tvivl man vel kunde naere med Hensyn til enkelte Personligheder, at der da kunde være Meget, som maatte afholde mig fra at stemme for naerværende Krigsskat. Naar jeg derfor ikkedestomindre nu har besluttet mig til at stemme for Krigsskatten, da skeer det af tvende Grunde. Først fordi jeg ikke paa sjernefle Maade vil have Udseende af at hylde den Anskuelse, som om Folket ikke kunde eller vilde bære naerværende Krigsskat, thi jeg er vis paa, at det kan bære den endog uden synderligt Tryk, og det vil ogsaa bære den, saalange der kun er mindste Udfigt til, at den kan tjene til Landets Frelse, og vi skulle ikke gjøre Danmark den Skam eller vore Fiender den Glæde, at yttre det Modsatte. Dernæst fordi jeg ikke har opgivet Haabet om, at den mageløse Beredvillighed, hvormed Folket iaar som iffor bringer alle Offre, Ministeriet kræver, den mageløse Tillid, hvormed det ligesom iblinde giver sig Regjeringen i Bولد, i denne vigtigste af alle Sager, vil saaledes styrke Ministeriet, at det fattet Mod til at staae urokkelig fast paa Danmarks Ret og intet Dieblis betænker sig paa, om fornødent gjøres, at opfylde hvad i sin Tid blev lovet, at lægge Sværdet i Bægtstaaalen med alt Estertryk, vis paa, at det har det hele Folk med sig i denne Sag, som anderledes alvorligt ligger Folket paa Hjerte end alle andre Sager, vi forhandle, hvor vigtige de end kunne være.